

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12Co/5/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8723200034
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8723200034.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochta a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Romana Lajoša v spore žalobcu: A. B., C., D. D. E. XXXX/XX, XXX XX F., G.: XX XXX XXX, právne zastúpený Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o. so sídlom Námestie sv. Egídia 40/93, 058 01 Poprad, IČO: 44 250 029, proti žalovanej: G. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom I. XXX, XXX XX I., o zaplatenie 1.323,20 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súd Poprad č. k. 17C/3/2023 – 122 zo dňa 01.12.2023, takto

rozhodol:

- Potvrďuje rozsudok.
- Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. V záhlaví tohto rozhodnutia identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol tak, že cit.:

„I. Žalobu z a m i e t a.

II. Žalovanej náhradu trov konania n e p r i z n á v a.“.

2. Po citácií ust. § 37 ods. 1, § 39, § 51, § 52 ods. 1 a 2, § 53 ods. 1, 4, 5 a 9, § 524 ods. 1, § 565, § 657 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1 a 2, § 7 ods. 1, § 9 ods. 1, 2, 6, 7, § 11 ods. 2 a 3 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) svoje rozhodnutie vecne dôvodil tým, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia sumy 1.323,20 eur s 5%-ným p. a úrokom z omeškania zo sumy 1.276,08 eur od 07.07.2020 do zaplatenia a na náhradu trov konania, pričom svoj nárok odvodzoval od zmlúv o postúpení pohľadávok, ktoré uzatvoril s tretími osobami, predmetom ktorých boli zmluvy o pôžičke. Žalovaná uzavrela dňa 21.03.2018 so žalobcom rámcovú zmluvu, na základe ktorej sa žalobca zaviazal vyhľadať pre žalovanú investora a zároveň v zmysle čl. 1. tejto rámcovej zmluvy bolo jej predmetom taktiež uzatvoriť v mene a na účet žalovanej zmluvu o pôžičke s takýmto investorom. Žalobca je sprostredkovateľom pôžičiek medzi fyzickými osobami, on sám vlastné peňažné prostriedky nepožičiava, jeho činnosť spočíva výlučne v odplatnom sprostredkovaní pôžičiek medzi veriteľmi a dlžníkmi. V rámcovej zmluve je uvedený identifikačný kód, ktorým je jedinečný alfanumerický kód priradený žalobcom dlžníkovi od momentu registrácie, generovaný elektronickým systémom pre každého dlžníka zvlášť, u žalovanej ide o G. E. J.. Žalovaná podala dňa 20.09.2018 žalobcovi ako sprostredkovateľovi záväznú žiadosť o pôžičku č. K. v celkovej výške 1.500,- eur a zároveň žalobcu poverila na to, aby uzatvoril v jej mene a na jej účet s neurčitým počtom investorov zmluvu o pôžičke tak, aby sa celková výška pôžičky rovnala celkovej žiadanej výške pôžičky, teda sume 1.500,- eur s dĺžkou splácania 48 mesiacov a celkovou výškou

mesačnej splátky 56,67 eur. Žalobca vyhľadal celkom 3 investorov, ktorí mali záujem investovať finančné prostriedky prostredníctvom zmluvy o pôžičke so žalovanou, pričom žalobcu prostredníctvom záväzného pokynu splnomocnili, aby v jeho mene predmetné zmluvy o pôžičke uzatvoril za presne určených základných kritérií investície. Následne žalobca v mene dlžníka - žalovanej na základe osobitného záväzného príkazu uzatvoril tri zmluvy o pôžičke s tromi rôznymi investormi (veriteľmi). Nakoľko žalovaná predmetné pôžičky nesplácala, veritelia prostredníctvom žalobcu listom zo dňa 01.07.2020 oznámili žalovanej vyhlásenie okamžitej splatnosti pôžičiek. Po vyhlásení splatnosti jednotlivých pôžičiek investori postúpili svoju pohľadávku na základe zmlúv o postúpení pohľadávok na žalobcu ako postupníka, na základe čoho sa stal žalobca novým veriteľom.

3. Súd prvej inštancie sa primárne zaoberal aktívnou legitímáciou žalobcu, pričom uviedol, že pokiaľ aktívnu vecnú legitímáciu odvodzuje žalobca od zmlúv o postúpení pohľadávok, tieto je potrebné považovať za absolútne neplatný právny úkon uzatvorený v rozpore s § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Právny úkon - zmluva o postúpení pohľadávky je neurčitý právny úkon, nakoľko neobsahuje presné označenie dlžníka, vo vzťahu ku ktorému má byť pohľadávka postúpená. Dlžník je v zmluvách nešpecifikovaný, je daný odkaz na zmluvy o pôžičke číselne označené (XXXXXXXXXX v prípade postupcu L. M., XXXXXXXXXXXX v prípade postupcu N. H., XXXXXXXXXXXX v prípade postupcu N. N.). Špecifikácia dlžníka číselným označením zmluvy o pôžičke nepostačuje na to, aby išlo o určitý právny úkon. Za danej situácie súd prvej inštancie uzavrel, že žalobcovi nesvedčí aktívna vecná legitímácia na uplatnenie nároku voči žalovanej. K aktívnej vecnej legitímácii v kontexte zmlúv o pôžičke uviedol, že samotné zmluvy o pôžičke za veriteľa označeného identifikačným kódom podpísal žalobca so žalobcom, ktorý zastupoval aj dlžníka označeného identifikačným kódom. Obe zmluvné strany vystupovali pod anonymnými identifikačnými kódmi, ktoré vedel iba žalobca. Zmluvou o pôžičke vzhľadom na označenie zmluvných strán neurčito spôsobuje absolútnu neplatnosť právneho úkonu podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Samotné podpísanie zmluvy za veriteľa i za dlžníka žalobcom - tým istým subjektom je v rozpore s dobrými mravmi a spôsobuje absolútnu neplatnosť právneho úkonu podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Postúpenie pohľadávky titulom neplatnej zmluvy spôsobuje neplatnosť i samotnej zmluvy o postúpení pohľadávky. Ide o ďalší právny dôvod neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky. Záverom súd prvej inštancie konštatoval, že predmetný spor je spotrebiteľským vzťahom i keď žalobca sa snažil o prezentáciu sporu ako občianskoprávneho vzťahu, kde nie je potrebné aplikovať prvky spotrebiteľského práva, preto tieto zmluvy aj vyhodnotil ako tzv. skrytý spotrebiteľský vzťah, nakoľko mal za to, že je evidentný zámer žalobcu obísť akékoľvek predpisy regulácie podnikania, či už bankových alebo nebankových subjektov poskytujúcich spotrebiteľské úvery vrátane vymknutia a vyčlenenia sa spod kontroly a dozoru Národnej banky Slovenskej republiky ako kontrolného orgánu uvedených subjektov. Zdôraznil, že súdnu ochranu nemožno poskytnúť konaniu tzv. triku požičiavania peňazí prostredníctvom fyzických osôb nepodnikateľov s cieľom obchádzať ochranu spotrebiteľov. Pri závere o absolútnej neplatnosti právneho úkonu doplnil, že žalobcovi nepriznal ani právo na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom vyplatenej a doteraz nevrátenej istiny pôžičky, nakoľko žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno na preukázanie vyplatenia požičanej istiny veriteľom, pričom navyše žalobca nie je veriteľom žalovanej.

4. O trovách konania rozhodol tak, že úspešnej žalovanej náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si žalovaná trovy konania neuplatnila a z obsahu spisu nevyplýva, že by trovy konania žalovanej vznikli.

5. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Namietal neprípustnosť vyslovenia neplatnosti zmluvy o pôžičke a súčasne nepriznanie veriteľovi právo na vrátenie jej istiny, takýto postup súdu považuje za nemožný a nesúladný so zákonom, nakoľko zmluvné strany v prípade neplatnosti zmlúv sú povinné si vrátiť to, čo na jej základe dostanú. V závere napadnutého rozhodnutia prvoinštančný súd uviedol, že právo na istinu pôžičky žalobcovi nepriznal z dôvodu, že žalobca tento nárok právne nekvalifikoval ako právo na vydanie bezdôvodného obohatenia. Takýto záver považuje žalobca za procesne aj hmotnoprávne neprípustný, súd nie je viazaný právnou kvalifikáciou nároku. Navyše, ak súd dospeje k záveru, že žalobný nárok nie je daný podľa právneho dôvodu uvádzaného v žalobe, ale je daný z iného právneho dôvodu, je povinný stranu sporu na tento svoj názor v rámci predbežného právneho posúdenia upozorniť a poskytnúť jej priestor vyjadriť sa k tomu, inak dochádza k vydaniu prekvapivého rozhodnutia k čomu podľa žalobcu došlo aj v tomto prípade. Za základnú vadu tejto argumentácie súdu žalobca považuje to, že pred súdom prvej inštancie vôbec neodznala, takáto procesná obrana nebola žalovanou vôbec vznesená. Navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, eventuálne napadnutý rozsudok zmeniť a žalobe vyhovieť.

6. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadrila.

7. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na svojej úradnej tabuli a na svojej webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

8. Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd v prvom rade zdôrazňuje, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované zákonné právo strany sporu na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani aby prebral a riadil sa ním predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj napr. IV.ÚS 252/2004, I.ÚS 50/2004, II.ÚS 3/1997, II.ÚS 251/2003). Za porušenie tohto základného práva teda nemožno považovať neúspech, resp. nevyhovenie návrhu v konaní. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že súd zistí po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení, skutkový (skutočný) stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodne za predpokladu, že jeho skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a neboli prijaté v zrejmom omyle konajúceho súdu, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu súdom by bolo možné uvažovať len vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel alebo význam. Stručne možno zhrnúť, že odlišný názor strany sporu vo vzťahu k hodnotiacemu úsudku súdu nečiní rozsudok nepreskúmateľným ani nezákonným. Napokon je potrebné dodať, že terajšia právna úprava vyplývajúca z Civilného sporového poriadku, konkrétne z ust. § 387 ods. 3, umožňuje odvolaciemu súdu zaoberať sa vo vlastnom odôvodnení rozhodnutia aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie, z čoho vyplýva, že zákonodarca čiastočnú neodôvodnenosť rozhodnutia nepovažuje za takú vadu konania, ktorá by stranám sporu odnímalala možnosť konať na súde. Odvolací súd uvádza, že táto odvolacia námietka nebola naplnená.

9. Ťažiskom odvolacích námietok žalobcu bolo nepredvídateľnosť a prekvapivosť napadnutého rozhodnutia, nakoľko súd prvej inštancie svoj právny názor vo vzťahu k bezdôvodnému obohateniu v rámci predbežného právneho posúdenia neuviedol a neposkytol žalobcovi priestor sa k tomu vyjadriť.

10. Vo vzťahu k uvedenému odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie na pojednávaní, ktoré sa v predmetnej veci konalo dňa 08.11.2023 uviedol predbežné právne posúdenie s tým, že žaloba sa javí ako nedôvodná (č. I. 116). Navyše, k odročeniu pojednávania, ktoré sa v predmetnej veci konalo dňa 09.05.2023 došlo na žiadosť právneho zástupcu žalobcu, ktorý navrhoval odročenie pojednávania vzhľadom na vyslovený právny názor súdu vo veci so sp. zn. 17C/89/2022 s tým, že požiadal o možnosť vyjadriť sa k veci písomnou formou. Návrhu právneho zástupcu žalobcu prvoinštančný súd vyhovel a pojednávanie odročil. Následne, dňa 28.06.2023 bolo súdu prvej inštancie doručené písomné podanie žalobcu označené ako „Vyjadrenie žalobcu vo veci“, v ktorom poukázal na predbežný právny názor súdu vo veci vedenej na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 17C/89/2022, ktorá je podľa žalobcu skutkovo a právne totožnou vecou.

11. Ku porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces v dôsledku neuvedenia predbežného právneho posúdenia vo vzťahu k bezdôvodnému obohateniu odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Cdo/17/2017, v zmysle ktorého ku zhojeniu uvedeného nedostatku dochádza samotným rozhodnutím súdu prvej inštancie, v dôvodoch ktorého v zmysle § 220 ods. 2 CSP je súd povinný o. i. uviesť, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich

vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Náprava prípadného nesprávneho postupu súdu prvej inštancie v tomto smere je daná tiež možnosťou podania odvolania ako riadneho opravného prostriedku, ktorý žalobca v predmetnej veci aj využil.

12. Odvolací súd súčasne upriamuje pozornosť žalobcu na skutočnosť, že súd prvej inštancie žalobu zamietol z viacerých dôvodov, a to z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu vzhľadom na neplatnosť zmlúv o postúpení pohľadávok, ďalej poukázal na neplatnosť samotných zmlúv o pôžičke jednak z dôvodu nedostatočného a neurčitého označenia zmluvných strán ako aj z dôvodu, že za dlžníka aj veriteľa uzatvárala predmetné zmluvy tá istá osoba, t. j. žalobca, čo prvoinštančný súd považoval za rozporné s dobrými mravmi, keďže u žalobcu dochádza ku kolízií záujmov. Súd prvej inštancie taktiež poukázal na praktiky žalobcu, ktorý sa svojím konaním snaží obísť akékoľvek predpisy regulácie podnikania, či už bankových alebo nebankových subjektov poskytujúcich spotrebiteľské úvery s cieľom obchádzať ochranu spotrebiteľov. Na záver súd prvej inštancie doplnil, že aj keď ustálil, že jednotlivé zmluvy o pôžičke, od ktorých žalobca svoj nárok odvodzoval, sú absolútne neplatné, nie je možné žalobcovi priznať nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, nakoľko žalobca nie je veriteľom žalovanej, žalovanej peniaze neposkytol, ale len sprostredkoval ich poskytnutie a rovnako jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností nepreukázal, že by veriteľovi za žalovanú vyplatil požičanú istinu.

13. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie o zamietnutí žaloby primárne na nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu z dôvodu neplatnosti zmlúv o postúpení pohľadávok, od ktorých žalobca odvodzuje svoju aktívnu vecnú legitímáciu.

14. Aktívnu vecnú legitímáciu sa rozumie „také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta.“ (pozri rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/205/2009 zo dňa 29.6.2010). Nedostatok vecnej legitímácie, či už aktívnej alebo pasívnej, znamená, že strana nie je nositeľom práva (alebo povinnosti v prípade pasívnej legitímácie), o ktoré v konaní ide a vedie vždy k zamietnutiu žaloby.

15. Aj z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/192/2004 vyplýva, že „z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je.“.

16. Napriek tomu, že žalobca sa v zmysle svojich písomných podaní subjektívne cíti byť účastníkom hmotno-právneho vzťahu, odvodzujúc takéto svoje postavenie od zmluvy o postúpení pohľadávok, odvolací súd zastáva názor, že žalobcovi aktívna vecná legitímácia v tomto spore nesvedčí.

17. Ako bolo už vyššie uvedené, súd prvej inštancie posúdil zmluvy o postúpení pohľadávok ako absolútne neplatné. Dôvod neplatnosti uvedených zmlúv videl v nedostatočnom a nejednoznačnom označení dlžníka, vo vzťahu ku ktorému má byť pohľadávka postúpená. Dlžník nie je v predmetných zmluvách špecifikovaný, je daný len odkaz na zmluvy o pôžičke, ktoré sú číselne označené. Takúto špecifikáciu dlžníka považuje aj odvolací súd za nedostatočnú, neurčitú a nezrozumiteľnú, čo spôsobuje neurčitosť právneho úkonu, a teda jeho neplatnosť v zmysle ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ súd ustálil, že zmluvy o postúpení pohľadávok sú neplatné, možno súčasne konštatovať, že aktívna vecná legitímácia žalobcu, ktorú tento odvodzuje práve od vyššie zmienených neplatných zmlúv o postúpení pohľadávok, nie je daná.

18. Ďalším dôvodom, pre ktorý súd prvej inštancie zamietol žalobný návrh žalobcu bola skutočnosť, že nedošlo k platnému uzavretiu zmlúv o pôžičke, od ktorých žalobca odvodzoval svoj nárok, a to jednak z dôvodu kolízie záujmov žalobcu, ktorý uzatváral zmluvy o pôžičke aj za veriteľa aj za dlžníka (teda porušenie zákazu obsiahnutého v § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka), čo spôsobilo absolútnu neplatnosť právneho úkonu, ale aj skutočnosť, že strany zmlúv o pôžičke boli označené len kódom, pričom takéto označenie je možné považovať za nedostatočné a neurčité. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že dlžník nepozná skutočnú totožnosť investora, investor nepozná skutočnú

totožnosť dlžníka, touto informáciou disponoval len žalobca. Odvolací súd tento právny názor súdu prvej inštancie pokladá za správny.

19. Občiansky zákonník v ustanovení § 22 ods. 2 upravuje zákaz zastúpenia tým subjektom, ktorého záujmy sú v rozpore so záujmami zastúpeného. Medzi takéto patrí nepochybne aj situácia, ak zástupca jednej strany obligačného zmluvného vzťahu zastupuje aj druhú stranu v opačnom postavení. Zmluva o pôžičke je typický kontrakt, v ktorom na jednej strane stojí veriteľ a na druhej strane dlžník. Záujmy týchto subjektov sú už z povahy takéhoto právneho úkonu vo vzájomnom protiklade, a preto v prípade, ak by tak veriteľ ako dlžník bol zastúpený jedným zástupcom takéhoto zastúpenia, takéto zastúpenie by bolo v rozpore s uvedeným ust. § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Právny úkon vykonaný v rozpore týmto zákazom je postihnutý absolútnou neplatnosťou, na ktorú súd musí prihliadať ex offa.

20. Odvolací súd považuje za vecne správne a súladné so zákonom aj závery súdu prvej inštancie týkajúce sa neurčitého označenia strán zmlúv o pôžičke, nakoľko dlžník aj veriteľia boli označení len anonymnými identifikačnými kódmi, čo nemožno považovať za súlade s ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

21. Pokiaľ jednotlivé zmluvy o pôžičke boli posúdené ako absolútne neplatné, je možné uzavrieť, že aj samotné zmluvy o postúpení pohľadávok plynúcich zo spomínaných neplatných zmlúv o pôžičke je potrebné posúdiť ako neplatné. Ide tak v poradí o druhý dôvod neplatnosti zmlúv o postúpení pohľadávok, od ktorých žalobca odvodzuje svoju aktívnu vecnú legitímáciu.

22. Keďže je preukázanie vecnej legitímácie jedným z predpokladov úspešnosti žaloby a odvolací súd dospel k záveru, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný v tomto konaní, nebol daný dôvod preskúmať ďalšie odvolacie námietky žalobcu, ktoré sami o sebe nie sú spôsobilé prívodiť iný záver odvolacieho súdu.

23. Vychádzajúc z dôvodov, ktoré uviedol, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v I. zamietavom výroku, vrátane II. výroku o trovách konania (odvolaním osobitne nespochybného), ako vecne správny postupom podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

24. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že žalovaná bola úspešná, no v priebehu odvolacieho konania jej žiadne preukázateľné trovy nevznikli a žalobcovi ako procesne neúspešnej strane nárok na náhradu trov odvolacieho konania nevznikol. Odvolací súd vychádza z čl. 17 základných princípov CSP zakotvujúceho procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy konania nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania.

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C.s.p.).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného

predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).